

Ordføreren for forespørgerne (Ivar Nørgaard)
(S):

Jeg vil gerne sige til den konservative ordfører, hr. Stetter, at det er ikke nogen tilbagevisning af hverken hr. Hilmar Baunsgaards eller min kritik af, at der kun er én minister, når hr. Stetter nævner, at der er andre og store lande, der kun har én udenrigsminister. Det, der er sagen, er, at disse andre lande har flere ministre. De har én udenrigsminister, men ved siden af ham eller i samarbejde med ham har de enten andre ministre eller det, de dér kalder statssekretærer, det er folk, der har parlamentarisk ansvar og altså er politikere, og de fleste af de lande, hr. Stetter nævnte som de store lande, stormagterne, sagde hr. Stetter oven i købet, har ikke mindre end 2 eller 3 statssekretærer ved siden af udenrigsministeren. De har en minister for udviklingshjælp, de har en minister for europæiske anliggender og ofte også en minister for andre udenrigsministerielle anliggender, og der var altid, i hvert fald i al den tid, jeg havde med Ministerrådsarbejde at gøre, mindst én af disse ministre og ofte 2 eller 3 på én gang til stede under Ministerrådsmøderne. Og det sker altså nu, at der ikke kommer en eneste dansk minister til sådanne møder, mens andre lande møder op med 2 eller 3 ministre. Det kan ikke undgå at give det indtryk i andre lande, at Danmark ikke tillægger dette arbejde nogen synderlig betydning. Det er ikke noget, jeg griber ud af luften, for efter at jeg er blevet Parlamentsmedlem, får jeg også talt med dem, jeg kender fra Ministerrådet, som møder op i Parlamentet, og de giver også udtryk for forundring over, at Danmark ikke er stærkere repræsenteret på Ministerrådsmøderne, end tilfældet er. Det er altså kvantitativt — det er jo i hvert fald objektivt — mindre end det, andre lande præsterer, og vi har ikke noget overmenneske til udenrigsminister og heller ikke overmennesker til embedsmænd, der kvalitativt kan kompensere den kvantitative mangel. Vi stiller altså Danmark ringere, og jeg synes, det er mærkeligt, at en ordfører

for et parti, der tillægger det stor vægt, at Danmarks markedspolitik har styrke, ikke kan se, at der er et problem her, man burde løse.

Udenrigsministeren begrundede sin accept af vort dagsordensforslag med, at han, hvad han allerede havde gjort under markedsudvalgsmøderne, godt ville indrømme, at man kunne begå fejl, men man måtte jo gøre, hvad man kunne, og han ville fortsat gøre det efter bedste evne. Det tvivler vi ikke på, vi har ikke udtrykt mistillid til udenrigsministerens person og heller ikke ment, at han ikke arbejder efter bedste evne. Vi har tværtimod netop understreget, at selv med den bedste vilje og den bedste evne kan udenrigsministeren ikke klare opgaverne. Det tilfælde findes overhovedet ikke andre steder end i Luxembourg, at én mand klarer begge dele, og den mand, der bor i Luxembourg og er statsminister, kan i øvrigt fysisk meget lettere transportere sig selv til møder i Luxembourg, Bruxelles og Strasbourg, end en københavnsk minister kan. Vi er altså enestående i det europæiske samarbejde i henseende til, at vi ikke tillægger det så megen vægt, at vi altid har en minister til møderne.

Jeg er tilfreds med, at udenrigsministeren gerne vil ændre proceduren vedrørende det budgetmæssige, men det må vel også være sådan, hr. udenrigsminister, at man kan meddele ministerkollegerne, at man efter en behandling i markedsudvalget er kommet til et resultat, der gør, at man vil afvige fra den beslutning, der er truffet på mødet forleden i ministerudvalget for budget. Jeg vil altså mene, at ministeren bør sikre sig, at han kan fremlægge også ændringer til budgettet, som ikke undergår ændringer i Parlamentet, hvis der i markedsudvalget ikke kan opnås mandat for det, der er besluttet. Det må være en logisk følge af, at ministeren gerne vil forsøge at ændre proceduren for fremtiden; så må man også forsøge at gøre det i overensstemmelse med de hidtidige regler for denne gang, og derefter kan vi finde frem til nye regler.